

(Политика, 6.2.2010)

Има ли Србија Винстона Черчила? Или се живот многих наших политичара креће од вечерњих вести на телевизији једног дана, преко увида у анкете следећег јутра, до њихове појаве на телевизији следеће вечери. Нисам сигуран да доба масовних медија подстиче појаву и успон политичара калибра једног Черчила, склон сам да сумњам у то, мада увек може бити изузетака. Но, ту су зато извршни директори разних НВО да припомогну при доношењу тешких одлука.

Заправо, одувек сам завидео извршним директорима разних НВО. Ем звучна титула, ем не морате да имате превише школе, ем не страхујете за плату коју лепо и редовно зарађујете на задате теме: НАТО, грађанске бунде и фински дизајн. И за све сте компетентни попут некадашњих комунистичких функционера: „Другови ситуација је тешка и озбиљна, јер Прозор ноћас мора пасти“! Односно Србија мора у НАТО.

Ко се све у медијима протеклих дана није искрцао са темом о Србији и НАТО, од оних који су експресно завршавали вечерње школе, или курсеве у немачким планинама, до обичних блефера и извршних директора свих могућих провинијенција. Има ту и хајдука, јединствене појаве у нашој култури који својим грађанско-демократским ескападама заслужују место у колумнистичком Пантеону. Наравно, одмах се судариш са лимитима политичке коректности, али како доскочити минотаурској немани живе агресије. Аналфабетизам претворен у самодовољну препотентност, који вас оптужује да плашите народ Србије како ће НАТО тајно да инсталира атомске бомбе у Србији. И како о томе не треба да одлучује народ већ представници народа у парламенту.

Мора се признати да постоје интелектуалци који свој интелект уздижу изнад свих других. Ако неки други не могу или не желе да схвате бриљантност пројекта који им се нуди, а видимо ових дана да нам се то отворено нуди, односно да нас „инофактор“ зове, онда је то због тога што још увек нису стигли до висина на којима обитавају предлагачи тог пројекта. Врло је опасан такав став, сетимо се колико је диктатура произашло из тога.

Бивша Југославија била је крајем осамдесетих година иницијатор претварања Балкана у

безатомску зону, предлагала је осетну редукацију војних потенцијала свих држава у окружењу и укидање страних војних база на том простору. Онда је дошао распад Варшавског уговора и СССР-а, убијање Југославије и све остале трагедије. Таман кад сам помислио да грађанско друштво има као циљ демилитаризацију, укидање војних пактова и денуклеаризацију, одједном неки његови представници постадоше тврди заговорници уласка Србије у НАТО. Откуд то када су они надлежни за развој демократије?

Дакле, како уверити жирондинце грађанских иницијатива, али и либералног и пристojног Србина без мрачних и ретроградних фиксација да тајно лоцирање нуклеарног оружја није плод моје егзалтације, која, уосталом, и не пристаје озбиљним новинама каква је *Политика*?

Лондонски *Обзервер*, јула 1986. цитира помоћника министра одбране САД за атомску енергију Р. Вагнера о постојању „тајног плана да се на територији Западне Немачке распореди нова артиљеријска муниција са нуклеарним пуњењем на принципу неутронске бомбе”. Врховни командант НАТО амерички генерал Бернард Роџерс рекао ми је у Монсу, у интервјуу за загребачки *Данас* октобра 1982: „Неутронско језгро може се чувати и у САД, док наше савезнике не прођу грчеви које изазива то оружје.”

Бивши шеф генералштаба оружаних снага Канаде адмирал Р. Фолд у часопису *Маклинз магазин*, јула 1986. каже: „САД имају моралну обавезу да се консултују са нама приликом коришћења наше територије када је реч о атомском оружју. Аморално је припремати планове без консултације са одговарајућом земљом.” „Ако Руси не прихвате наше захтевом, окружићемо их својим базама да неће моћи ни да мрдну”, рекао ми је специјални саветник америчког председника Роналда Регана, амбасадор Едвард Рони, у Вашингтону, у интервјуу за *Старт*, априла 1986.

Америчко нуклеарно оружје чува се у пет база у Немачкој, у пет у Турској, у три у Великој Британији, у три у Италији, и у по једној у Холандији, Белгији и Јужној Кореји. Око 70 одсто америчког тактичког нуклеарног оружја распоређено је изван граница САД, у 40 земаља света САД имају објекте „нуклеарне инфраструктуре”. Ниједна локална влада нема појма шта је у тим објектима. У реду, можда и не треба да знају, али сетимо се инвазије на Ирак 2003. године. Сетимо се наступа Колина Пауела у Савету

Прозор мора пасти

Пише: Мирослав Лазански
понедељак, 08 фебруар 2010 14:00

безбедности УН пре напада на Ирак: графикони, обавештајни сателитски снимци, пуцкетаве траке са пресретнутим разговорима ирачких званичника. Објашњења од најуверљивије личности Бушове администрације. Седам година касније ниједног бурета са ВХ отровом, ниједне бочице ботулина, или антракса, ниједан доказ ирачког нуклеарног програма.

Нисам поверовао Колину Пауелу, објавио сам тада у *Политици* да је његов „крунски доказ” обичан руски стари АБХ камион за деконтаминацију и да је све то смешно. Зато и сада не верујем да би наши драги посланици могли квалификовано да одлуче о НАТО. Знају далеко мање од Колина Пауела.